

Øjebliksbilleder fra musikterapien

ØJEBLIKSBILLEDER FRA MUSIKTERAPIEN er en serie i Tidsskriftet Dansk Musikterapi, hvor vi viser små klip fra hverdagen. Det er små historier, der viser de stunder, hvor musikterapien skaber glæde, autonomi, skønhed, kontakt eller selvværd hos vores klienter. Stunder, der tænder lys i øjnene blandt nogle af de mennesker, som har det allersværest i vores samfund. Formålet er at give plads til konkrete øjeblikke i musikterapien uden en hel masse forhistorie og analyse. Historierne kan både fungere som inspiration til den gruppe af læsere, der ikke har førstehåndserfaring med musikterapi, og være en påmindelse til os, der praktiserer musikterapi dagligt, om hvad der driver os i vores arbejde.

Skriv gerne og del én eller flere af dine gode historier fra musikterapien. Så bringer vi den her i bladet. Vores indbakke er åben: tdm.redaktion@gmail.com

Julie Ørnholt Bøtker

Cand.mag. og ph.d. i musikterapi. Ansat i psykiatrien ved Aarhus Universitetshospital og postdoc på Musikterapiuddannelsen på Aalborg Universitet.
oernholt@hotmail.com

Nedenstående øjebliksbilleder stammer fra Afdeling for Depression og Angst på Aarhus Universitetshospital i Skejby. Her er jeg ansat som musikterapeut 15 timer om ugen og har min gang på sengeafsnittene S4, S5, S9 og siden januar også S6.

Sengeafsnit 9

Der er tomt i opholdsrummet, da jeg ankommer. Jeg sætter mig og spiller lidt klaver. En vred mand dukker op, med mandsopdækning og hård tone. Han råber - ad folk på kontoret, ad hende der holder øje med ham. Han går gennem opholdsrummet nogle gange. Jeg pauser klaverspillet.

F. kommer til og vil synge "Can you feel the love tonight". Vi prøver - det går lidt dårligt, jeg roder rundt i akkorderne, mens F. synger helt ekstremt langsomt. H. kommer til, sætter sig ved det store bord midt i rummet og kommenterer på vores musik: Hvaaaa' hvordan synes I selv, det lyder? Vi griner alle sammen. Vi sætter os over til H. Han foreslår, at vi synger "Svantes lykkelige dag". Vi synger alle 3, og jeg spiller guitar til. Jeg prøver at få enderne til at mødes mellem F., der stadig synger meget langsomt og inderligt og H., der på den anden side både synger i et frisk tempo og samtidig springer de fleste pauser over. Det lyder fuldstændig sur-

realistisk - og jeg kommer spontant til at grine, mens jeg synger. Den vrede mand kommer igennem rummet netop da. Vi får øjenkontakt. Han griner også nu. Han stiller sig ved siden af H. og synger med i 10 sekunder på omkvædet "Livet er ikke det værste man har, og om lidt er kaffen klar". Mit hjerte slår en kolbøtte - det er et gyldent øjeblik. Han går grinende videre. Jeg tænker, at musikken måske har ændret hans tankerækker lidt - om ikke andet så for en stund - og givet ham mulighed for at forbinde sig positivt med andre mennesker i et lille øjeblik.

Sengeafsnit 5

Når pigerne med de store øjne og de anspændte skuldre sidder i opholdsstuen og strikker og tegner helt tyst, kan jeg mærke, at jeg holder vejret, når jeg spørger, om det er ok, at jeg spiller lidt musik for dem på klaveret. Jeg får afslag en del gange og trækker mig derfor andetsteds hen. Sætter mig ned for enden ad gangen og spiller og synger og fløjter lidt. Den ene dag står der en helt ung pige og kigger ud ad en sprække i døren. Hun lukker den lige så stille i, da jeg spørger, om det er ok, at jeg sætter mig ved vinduet udenfor hendes dør og spiller lidt musik. Jeg prøver alligevel at spille lidt forsigtigt, og efter et halvt minuts tid glider døren en smule op igen. Jeg kan ikke

se, om hun er der, men jeg fortsætter med at spille ca. 20 min. Da jeg går derfra, vender jeg mig om, og ser hende stå i den smalle døråbning. Jeg tænker, at jeg vil sætte mig udenfor hendes dør igen næste gang, jeg kommer. Men ugen efter får jeg rent faktisk lov til at spille lidt musik for pigerne med de store øjne. ”Det er ok med mig”, siger de begge to, da jeg spørger. Det føles som en kæmpe sejr. Jeg spiller på klaveret og nynner lidt, og gør mig umage med at slippe mit åndedræt og min mave og mine skuldre, imens jeg forestiller mig, at lyden af min afspændte krop kan forplante sig en lille smule hos dem.

Sengeafsnit 4

Der er tomt i stuen, da jeg kommer. Vejret er helt fantastisk udenfor, og der sidder en masse i gården. Jeg tager min guitar og min sangmappe med ud. L. får øje på mig, da jeg kommer ud og spørger, om jeg vil synge lidt for hende. Jeg sætter mig og synger og spiller. Musikken giver genlyd i gården, S. og hans gæster vender sig og lytter, M. sidder med lukkede øjne i solen i hjørnet, og bag mig sidder J. og nynner lidt. Jeg sidder sammen

med L. en halv times tid. Hun fortæller om sin barndom og opvækst med musikalske forældre, men også med svære relationer. Hun synger kor-stemmer til flere af sangene og kigger mig dybt i øjnene imens. Der er en enormt nær og rar stemning imellem os og i hele gården, hvor folk hyggesnakker og går til og fra. L. nævner en strofe af en sang, som hendes farmor altid sang for hende, da hun var barn. Noget med en lille fugl, der pipper et ømt farvel. Jeg tænker først, at det er vintersangen ’Det er hvidt herude’, men det er ikke den, og jeg kan ikke helt regne ud, hvad det er for en sang. Til sidst bliver det for varmt i gården, og vi går ind. Indenfor i køligheden kommer jeg til at tænke på, at det vist er ’Sig nærmer tiden’, hun tænker på, og jeg nævner det for L. Jeg begynder at nynne den for hende, S. nærmer sig og stiller sig tæt op ad os. Han stemmer i og kan teksten fra ende til anden. Vi synger den, stående, foran bordet med kaffekander. L. synger også med, men må stoppe sin sang, fordi hun bliver berørt. S. og jeg fortsætter den smukke, sørgmodige sang, og L. lader tårerne trille lige så stille. Bagefter smiler hun bare, siger ’tak’ og går.